

Αιτωλίας Δαμασκηνός: Ένας απλός ψαράς και ένας φανατικός διώκτης αποτέλεσαν τα θεμέλια της Εκκλησίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Το μήνυμά του για την εορτή των Πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός, τονίζοντας μεταξύ άλλων ότι “σήμερα, θυμόμαστε πώς ένας απλός ψαράς και ένας φανατικός διώκτης αποτέλεσαν τα θεμέλια της οίκοδομής της Έκκλησίας. Αυτό δεν οφείλεται στις δικές τους δυνάμεις, αλλά στην αγάπη και την δύναμη του Κυρίου μας, τὸν Ὅποιον ἀγάπησαν μὲ ὅλη τους τὴν ψυχὴ καὶ θυσίασαν γι’ Αὐτὸν τὰ πάντα”.

Αναλυτικά το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

Δύο ἀπὸ τοὺς βασικοὺς πρωτεργάτες τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου τιμοῦμε σήμερα. Πρόκειται γιὰ τὸν Ἀπόστολο Πέτρο καὶ Παῦλο. Καὶ οἱ δύο

πρωταγωνιστοῦν στὰ κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὁ μὲν πρῶτος, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, εἶναι παρὼν σὲ πάμπολλες περιστάσεις ποὺ σχετίζονται μὲ τὸ κήρυγμα, τὰ θαύματα, τὸ πάθος ἀλλὰ καὶ τὶς ἐμφανίσεις τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του. Βεβαίως, ἀποτελεῖ καὶ μία ἀπὸ τὶς σημαντικότερες προσωπικότητες τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, ὅπως ἀναφέρουν οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

Ὅσο γιὰ τὸν δεύτερο, τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ὀφείλουμε σ' αὐτὸν τὶς ὑπέροχες Ἐπιστολές του, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τα παλαιότερα κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Εἶναι ὁ ἀναμφισβήτητος πρωταγωνιστὴς τῆς ἐξαπλώσεως τῆς χριστιανικῆς πίστεως στὸν τότε γνωστὸ κόσμος, ὅπως διαπιστώνεται, ἐπίσης, στὸ βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Οἱ δύο αὐτοὶ μεγάλοι Ἀπόστολοι πρωταγωνιστοῦν καὶ στὰ σημερινὰ Ἀναγνώσματα· ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στὴν Εὐαγγελικὴ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν Ἀποστολικὴ περικοπή. Ὑπέροχα καὶ τὰ δύο κείμενα!

Πρῶτα, στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ὁ ἐνθουσιώδης, αὐθόρμητος, ἀλλὰ καὶ παρορμητικὸς Πέτρος – Σίμων μέχρι ἐκείνη τὴν στιγμή – ἀκούει τὸν Διδάσκαλο νὰ ρωτᾷ του μαθητές Του: «Ἔσεῖς, ποιὸς νομίζετε πὼς εἶμαι;» (Μτθ. 16:15). Καὶ ἐκεῖνος, χωρὶς χρονοτριβή, διατυπώνει μία λιτὴ, ἀλλὰ πλήρης καὶ σαφῆ ὁμολογία πίστεως: «Ἐσὺ εἶσαι ὁ Μεσσίας, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ» (Μτθ. 16:16).

Τότε, ἀκούει τὸν Χριστὸ νὰ τοῦ ἀποκαλύπτει τὸ νέο του ὄνομα καὶ νὰ τοῦ ἀναθέτει τὴν σωτήρια ἀποστολή του, ἡ ὁποία ἄλλωστε ἀφορᾷ καὶ ὅλους τοὺς ὑπόλοιπους μαθητές: «Μακάριος εἶσαι, Σίμων, γιὰ τοῦ Ἰωνᾶ, γιατί αὐτὸ δὲ σοῦ τὸ ἀποκάλυψε ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ οὐράνιος Πατέρας μου. Κι ἐγὼ λέω σ' ἐσένα πὼς ἐσὺ εἶσαι ὁ Πέτρος, καὶ πάνω σ' αὐτὴ τὴν πέτρα θὰ οἰκοδομήσω τὴν ἐκκλησία μου» (Μτθ.16:17-18).

Ἀντίστοιχα, στὴ σημερινὴ Ἀποστολικὴ περικοπή, ἀποκαλύπτεται τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἄλλου μεγάλο Ἁγίου τῆς πρώτης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἴδου πὼς μιᾶ ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτό του: «Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, κόπιασα καὶ μόχθησα πολὺ, ξαγρύπνησα πολλὰς φορές, πείνασα, δίψασα, πολλὰς φορές μου ἔλειψε ἐντελῶς τὸ φαγητό, ξεπάγιαζα καὶ δὲν εἶχα ροῦχα νὰ φορέσω. Πέντε φορές μαστιγώθηκα ἀπὸ Ἰουδαίους μὲ τὰ τριάντα ἐννιὰ μαστιγώματα. Τρεῖς φορές μὲ τιμώρησαν μὲ ραβδισμούς, μία φορὰ μὲ λιθοβόλησαν, τρεῖς φορές ναυάγησα, ἓνα μερόνυχτο ἔμεινα ναυαγὸς στὸ πέλαγος» (Β' Κορ. 11:23-27).

Δὲν περιορίζεται ὅμως στὶς ταλαιπωρίες του. Ἀναφέρει καὶ τῆς οὐράνιες ἐμπειρίες του: «Ξέρω ἓναν ἄνθρωπο πιστό, γράφει, ὁ ὁποῖος πρὶν ἀπὸ δεκατέσσερα χρόνια ἀνυψώθηκε μέχρι καὶ τὸν τρίτο οὐρανὸ –δὲν ξέρω ἂν ἦταν μὲ τὸ σῶμα του ἢ χωρὶς

τὸ σῶμα, αὐτὸ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει. Ξέρω ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος –ἢ ἦταν μὲ τὸ σῶμα ἢ χωρὶς τὸ σῶμα δὲν τὸ ξέρω, ὁ Θεὸς τὸ ξέρει– μεταφέρθηκε ξαφνικὰ στὸν παράδεισο κι ἄκουσε λόγια ποὺ δὲν μπορεῖ οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ τὰ πεῖ ἄνθρωπος» (2-4).

Ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ γράφει, βεβαίως, γιὰ νὰ ἐπαινέσει τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ νὰ πείσει τοὺς Κορινθίους, μέσω τῆς δεύτερης Ἐπιστολῆς πρὸς αὐτούς, γιὰ τὸ κῦρος τῆς ἀποστολῆς του. Ποιὸς εἶναι ὅμως ὁ λόγος ποὺ ὤθησε τὴν Ἐκκλησία νὰ τοὺς τιμᾷ κάθε χρόνο τὴν ἴδια μέρα; Καί, κυρίως, τί ἔχει νὰ προσφέρει σ' ἐμᾶς ὁ σημερινὸς κοινὸς ἑορτασμός τους;

Πρῶτα ἀπὸ ὅλα, στὰ πρόσωπά τους ἀποκαλύπτεται ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐκπροσωπεῖ τοὺς Χριστιανοὺς ποὺ προῆλθαν ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκπροσωπεῖ τοὺς Χριστιανοὺς, ποὺ προῆλθαν ἀπὸ τὰ ἔθνη. Ἡ συνύπαρξη αὐτῶν τῶν δύο ομάδων ὑπῆρξε στὴν ἀρχὴ συγκρουσιακὴ. Γρήγορα ὅμως, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ θερμὴ προσευχὴ ποὺ χαρακτήριζαν τὴν πρώτη χριστιανικὴ κοινότητα ἔγινε ἡ αἰτία ὥστε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ ἐνεργήσῃ καὶ νὰ γεφυρώσῃ τὰ διεστῶτα. Ἀγάπη καὶ προσευχή! Αὐτὰ εἶναι τὰ διαχρονικὰ ἐφόδια τῆς Ἐκκλησίας ποὺ τῆς ἐπιτρέπουν νὰ πορεύεται μέσα στὴν ἱστορία ἐνωμένη.

Ἕνας δεύτερος συνδετικὸς κρίκος μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων Ἀποστόλων εἶναι ἡ συνέπεια πίστεως καὶ ζωῆς. Καὶ οἱ δύο ἐγκατέλειψαν τὰ πάντα, ἐπωμιζόμενοι ἀπίστευτες ταλαιπωρίες, προκειμένου νὰ ἐκπληρώσουν τὴν μεγάλη τους ἀποστολή. Ταλαιπωρήθηκαν, χλευάστηκαν, φυλακίστηκαν καὶ ἔφτασαν στὸ μαρτύριο, τὸ ὁποῖο ὑπέμειναν, κατὰ μία παράδοση, στὴν ἴδια πόλη, τὴν Ρώμη. Ἡ μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελίου ἀποκαλύφθηκε μὲ τὸν λόγο καὶ τὴν ζωὴ τους. Κυρίως, ὅμως, ἀποκαλύφθηκε μὲ τὸ δικό τους μαρτύριο, ὡς ὑπέρτατη ἀπόδειξη τῆς ἀφοσιώσεώς τους πρὸς τὸν ἀγαπημένο τους Ἐσταυρωμένο.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἓνας ἀκόμη κρίκος, ἴσως ὁ σημαντικότερος, ὁ ὁποῖος συνδέει τοὺς δύο μεγάλους αὐτοὺς Ἀγίους καὶ Ἀποστόλους: ὁ κρίκος τῆς μετανοίας. Τόσο ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὅσο καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὑπῆρξαν ἀρνητὲς τοῦ Χριστοῦ, ὁ καθένας μὲ τὸν δικό του τρόπο. Ὁ πρῶτος, τὴν κρίσιμη στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Διδάσκαλός του συρόταν στὸ δικαστήριό τῆς ἐξοντώσεώς του, τὸν ἀπαρνήθηκε τρεῖς φορές, παρὰ τὴν διαβεβαίωσή του, μόλις λίγες ὥρες πρὶν, πὼς εἶναι ἔτοιμος νὰ πεθάνῃ γι' Αὐτόν. Ὁ δεύτερος, καταδίωξε τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ ὅσο κανεῖς. Στὰ χέρια του εἶχε ὅλη τὴν ἐξουσία καὶ τὰ ὅπλα, ὥστε νὰ ἐξαφανίσει τὴν πρώτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία καὶ νὰ δυσκολέψῃ ἀφάνταστα τὸ χριστιανικὸ κήρυγμα.

Ὁ Πέτρος, συντετριμμένος, εἶδε τὸν Ἀναστημένο Χριστὸ νὰ τοῦ ἀπλώνῃ τὰ χέρια καὶ νὰ τὸν συγχωρεῖ. ὁ δεύτερος ἀξιώθηκε νὰ ἀκούσῃ ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι στὸ

δρόμο πρὸς τὴν Δαμασκὸν τὸ ὑπερκόσμιον: «Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις;» (Πρ. 9:4). Αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους ἐπέλεξε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ σκορπίσει στὸν κόσμον τὸ Εὐαγγέλιόν Του.

Ἀδελφοί μου,

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία στὴν ὁποία ἀνήκουμε ὅλοι, πορεύεται μέσα στὸν κόσμον, στηριγμένη σὲ ἀνθρώπους μὲ ἀδυναμίες, ἐλαττώματα καὶ συχνὲς πτώσεις. Ἡ Χάρις ὅμως τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταμορφώνει ἐμᾶς, τοὺς ἀδύναμους ἀνθρώπους, σὲ κήρυκες ἐνὸς νέου κόσμου, κόσμου χαρᾶς, ἀγάπης καὶ ἀθανασίας. Μοναδικὲς προϋποθέσεις γι' αὐτὴ τὴν μεταμόρφωση εἶναι ἡ συναίσθησις τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἡ ἐμπιστοσύνη στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διαρκὴς μετάνοια. Σήμερα, θυμόμαστε πὼς ἓνας ἀπλὸς ψαράς καὶ ἓνας φανατικὸς διώκτης ἀποτέλεσαν τὰ θεμέλια τῆς οἰκοδομῆς τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ δὲν ὀφείλεται στὶς δικές τους δυνάμεις, ἀλλὰ στὴν ἀγάπην καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου μας, τὸν Ὅποιον ἀγάπησαν μὲ ὅλη τους τὴν ψυχὴ καὶ θυσιάσαν γι' Αὐτὸν τὰ πάντα.

Τὸ παράδειγμα, ἡ χάρις καὶ ὁ λόγος τοὺς ἅς ἀποτελοῦν γιὰ μᾶς τὴν πυξίδα στὸν δρόμον ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ὁ Ὅποιος γνωρίζει πὼς νὰ ἀναπληρῶναι τὰ ἐλλείποντα καὶ νὰ μεταμορφώνει ἀδύναμους ἀνθρώπους, ὅπως ἐμεῖς, σὲ σκεύη ἀγιότητος. Ἀμήν.

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπην,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ